

இயல்பியல்

18MTA44C - U - IV

கிடைக்கும் - இயல்பியல் வகைக் கோட்பாடு:

இயல்பியல்வகை வகைப்படுத்தல் பற்றித் தனியாக -
கொள்கைகளாக இருந்திருக்கிறது. கிடை, ஒரு துணை
கொண்டிருக்கிற கிடை கிடை? கிடை? துணை? என்ன
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல், இயல்பியல் ஒரு துணை இயல்பியல்
கிடை ஒரு இயல்பியல்வகை வகைப்படுத்தல் இயல்பியல் வகை
இயல்பியல்.

இயல்பியல் வகைக் கோட்பாடு:

இயல்பியல்வகை இயல்பியல் வகைக் கோட்பாடு ஒரு
இயல்பியல்வகை உருவாக்கிவிட்டது. இயல்பியல் இயல்பியல்
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல்வகை இயல்பியல்
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல்
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல்
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல்
இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல் இயல்பியல்

இயல்பியல்வகை, இயல்பியல்வகை இயல்பியல்
இயல்பியல்வகைவகை இயல்பியல் இயல்பியல்வகை
இயல்பியல் இயல்பியல்வகை இயல்பியல் இயல்பியல்வகை

3
மேலும் பல சிவபகவத வகைகள் :

கேள்வி வினாக்களில் பழைய வகைகள் சுவீயியல்.

தொண்டாங்கீழியா நூல்கள் சிவபகவதம், சிவபகவதம்
சிவபகவதம் வினாக்களில் சிவபகவதம் சிவபகவதம்
சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்
சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்
சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்

- 1 சுவீயியல் - தொண்டாங்கீழிய சுவீயியல், நூல்கள் சுவீயியல்
- 2 தொண்டாங்கீழியா - சுவீயியல் தொண்டாங்கீழிய வகை,
நூல்கள் தொண்டாங்கீழிய வகை, சுவீயியல்
தொண்டாங்கீழிய வகை
- 3 நூல்கள் - சுவீயியல் நூல்கள், தொண்டாங்கீழிய நூல்கள்,
சுவீயியல் நூல்கள்.

சிவ சுவீயியல்களில் சிவபகவதம் சிவபகவதம், சிவபகவதம்
சிவ சுவீயியல்களில் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்
சிவபகவதம், சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்
சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம் சிவபகவதம்

കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി

എന്നു വെച്ചു, ചെറിയൊരു ചുട്ടുപുരട്ടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്
എന്നുവെച്ചു കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു

കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു

കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു
കൊളം കൊളം 400 നോടുകൂടി, ചെറിയൊരു

சார்பியல் கோட்பாடு - காலம் :-

சார்பியல் கோட்பாட்டில் ஒரு மயானின் இடம் மற்றும் கிண்கிண்கள் மீட்டப்பட்டபின்னர் போன்ற காலம் மற்றும் மீட்டல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. வேகமாக இயங்கும் - நேர்க்கோட்டில் - ஒரு மயானின் அளவு கண்பரமானம் முதலியன ஒரு நினைச்சி சட்டகத்திலிருந்து காணாம்போது சிடுங்கித் தரன்படிவதைப் போல, காலத்தின் தன்மையும் சிடுங்குவதும் அந்நேரமாக உள்ளது.
2. காலம் என்பது தனித்தனியாக காணத்தக்கபடி கூறு அல்ல; அறிய, நிகழ்வு, எதிர்ப்பு என்ற சீர்தும் ஒன்றின் ஒன்றின் பின்னிப்பிணைந்ததாகும்.
3. அறந்தகாலம் என்பது சீர்தமற்றது அல்ல. அது நிகழ்காலத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது ஒரு மீட்டலும் அதற்குரியதாகும்.

இடம், காலம் என்ற கூறுகளைப் பற்றி சார்பியல் கோட்பாடு கூறும் கிண்கிண்கள் இன்றைய மீட்டல்களையங்களின் கால, அட அமைப்புகள் பற்றி அதற்குரிய மிகவும் பயன்படுகின்றன.

2. இரசக் கோட்பாடு

வடமொழியில் தொன்மை மிக்க கோட்பாடு இச்சுவைக் கோட்பாடேயாகும். பரத முனிவர் நாட்டிய சாத்திரம் எழுதியதால் இச்சுவைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி, விளக்கிச் சென்றார். இந்நூலைப் பற்றி எழுந்த பிற்கால உரை விளக்கங்கள் பலவாகும். ஆனால், அபிநவகுப்தர் எழுதிய அபிநவ பாரதி என்ற உரை விளக்கம் தவிரப் பிறவெல்லாம் மறைந்தொழிந்தன. அபிநவகுப்தர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து நாம் பட்டலொல்லடர், சங்குகர், பட்ட நாயகர் என்ற மூவருடைய உரைக் குறிப்புகளைச் சிறிது சிறிது பெற முடிகின்றது.

பரத முனிவர் குறிப்பிட்டது. 'நாட்டிய ரசமே'; அவர் 'காவியரசம்' பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அதாவது பரத முனிவர் நாட்டிய நாடகத்தில் இரசம் அமைய வேண்டும் என்று கண்டாரே தவிரக் காவியத்தில் - இலக்கியத்தில் - இரசம் அமைய வேண்டும் என யாண்டும் கூட்டவில்லை. முதன் முதலாகப் பாமகர் தான் இரசத்தைச் சுவையணி என மாற்றி இலக்கியத்தில் காண முயல்கின்றார். ஐயத்திற்கிடமின்றி இக்கோட்பாட்டை விளக்கித் 'தொனியுடன் பொருத்திப் பாட்டுக்கு உயிரென நிலைநாட்டிய பெருமை அபிநவ குப்தரையே சாரும். பிற்காலத்தில் ஆனந்தவர்த்தனராலும், அபிநவகுப்தராலும் இரசமும் தொனியும் இணைந்து ஒன்றாகிவிட்டன எனில் மிகையாகாது. மேலும் இலக்கியத்திலும், தனிப் பாட்டுகளிலும் இந்த இரசத்தை ஏற்றிப்பார்க்கும் முறைகளையெல்லாம் அபிநவகுப்தரே நன்கு விளக்கினார். சிலப்பதிகாரத்தை அவலக் காப்பியம் என்றும், இராமாயணத்தை வீரக்காப்பியம் என்றும் சொல்வது போலக் காப்பியம் முழுவதையும் இரச வழிப்படுத்து உரைக்கும் மரபே முன்பு இருந்தது. சிறுசிறு தனிச் செய்யுள்களிலும் இரசம் ஒங்கி நிற்பதைக் கூறி விளக்கியவர் அபிநவகுப்தர். தொல்காப்பியர் காவியரசக் கோட்பாடாகவே தொடங்கினாலும் இது நாடகத் துறையினின்றும் பெறப்பட்ட தென்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே கூறிவிடுகிறார்.

பரத சூத்திரம்

இரசக் கோட்பாட்டிற்கு அடித்தளமாகக் கொள்ளப் படுவது கீழ்வரும் பரத சூத்திரமும், அதற்குப் பல அறிஞர்கள் எழுதிய பல்வேறு விளக்கங்களுமேயாகும்.

“விபரவனுபாவ - வியபிசாரி சம்யோகத் ரஸா-நிஷ்பதீஹ்”

விபாவம், அனுபாவம், வியபிசாரி பாவங்களின் இரண்டறக் கலந்த ஒருங்கிணைவால் வெளிப்படுவதே இரசமாகும். இவற்றுள் ‘சம்யோகத்’ (Conjunction) என்ற சொல் பற்றியும் “ரஸாநிஷ்பதீஹ்” (manifestation of Rasa or Completion of Rasa) என்ற சொல் பற்றியும் அபிநவகுப்தருக்குப் பிறகு நிறையக் கருத்துவேறுபாடுகள் ஏற்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள ஒவ்வொரு கலைச் சொல்லும் விரிவாக விளக்கி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

விபாவம்

ஒரு சுவையைத் தோற்றுவிக்கும் அடிப்படைக் காரணமாக விளங்குவதே விபாவம் எனப்படும். இதனை ‘நாடகச் சூழ்நிலை’ (Dramatic situation) என்றும் கூறுவர். இது பாடலில் தலைவனிடமோ தலைவியிடமோ ஒரு சுவையை விளைவிக்கும் கருவியாகிறது.

விபாவம் இரண்டு வகைப்படும் : 1) ஆலம்பன விபாவம் 2) உத்தீபன விபாவம் என. ஆலம்பன விபாவம் என்பது சுவைத் தோற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாயிருக்கும் தலைவனையோ, தலைவியையோ, இருவரையுமோ அல்லது அப்பாடலில் இடம்பெறும் முக்கிய பாத்திரத்தையோ குறிக்கும். யாரால் சுவை விளைவு ஏற்படுகிறதோ அவரே ‘ஆலம்பன விபாவம்’ எனப்படுவார்; அவரே சுவையின் இருப்பிடமாக விளங்குவார். உத்தீபன விபாவம் என்பது உணர்வைத் தூண்டும் சூழல்களை, பின்னணியைக் குறிக்கும். நிலவு ஒளிவீசும் இரவு வேளையில், உலவுபவர் யாரும் இல்லாத ஒரு தனி இடத்தில், சலசலக்கும் அருவியுடன் மலர் குலுங்கும் சோலையிலே, இளங்காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதர்பார்க்கின்றனர் என வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இங்கு அச்சூழல் உத்தீபன விபாவம்; காதலர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆலம்பன விபாவம் ஆவர்.

4. நெறிக் கோட்பாடு

நெறி அல்லது ரீதிக் கோட்பாடு வாமனரால் வகைப் படுத்தப்பட்டு, வரன்முறைப் படுத்தப்பட்டது. வடமொழி அலங்கார சாத்திரத்தில் இக்கோட்பாடு முழுதும் வெற்றி பெறவில்லை என்றாலும் இலக்கிய ஆய்வில் இன்றியமையாத் சுவடுகளைப் பதித்துச் சென்றுள்ளது என்பர்.

தமிழில் தண்டியலங்காரத்திலும் வீரசோழியத்திலும் இக் கோட்பாடு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தண்டியலங்காரம் இதை 'நெறி' என்று குறிப்பிடுகிறது. வீரசோழியம் இதை 'ஆவி' என்று குறிப்பிடும். தண்டியலங்கார உரை ஆசிரியர் "இவை ஒப்புமை பற்றித் தமிழுக்கும் கொள்ளப்பட்டன" என்கிறார் (கு. 13). தண்டியார் கருத்துப்படி வைதருப்ப நெறி, கௌடநெறி என்ற இரண்டு உள.

"செறிவே, தெளிவே, சமநிலை, இன்பம்,
ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில் பொருண்மை,
காந்தம், வலியே, சமாதி, என்றாங்கு
ஆய்ந்த ஈரைங் குணனும் உயிரா
வாய்ந்த என்ப வைதருப் பம்மே"

(கு. 14)

வைதருப்ப நெறி இப்பத்துக் குணங்களையும் உயிராகக் கொண்டது. கௌடநெறி இதற்குப் பெரும்பான்மையும் முரண்பட வருவது. "உயிராக என்றதனால், இக்குணங்கள் இல்லாதது கை, கால் முதலிய உறுப்புக்களிருந்தும், பதுமை உயிரின்மையால் மனிதன் எனச் சொல்லத் தகாதது போலச் செய்யுளென்று கொள்ளப்படாதென்றறி" எனத் தண்டியலங்கார சாரம் குறிப்பிடுகிறதென்பர்.

உயீரும் உடலும்

வாமனர்தாம் முதன்முதலாகக் காவியத்தின் உயிர் பற்றிச் சிந்தித்தவர். அவர் ரீதியைப் பாட்டின் உயிர் என்றார். 'ரீதிர் ஆத்மா காவியாஸ்ய' (ரீதியே பாட்டின் ஆத்மா) என்பது அவர் வாக்காகும். அவர் கருத்துப்படி சொல்லும், (சத்தமும்)

பொருளும் (அர்த்தமும்) உடலைக் குறிக்கும்; ரீதியே அதன் உயிராகும். தமக்கு முற்பட்டவர்கள் உடலைப் பற்றிக் கவலை கொண்டார்களே தவிர, உயிரைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை என அவர் குற்றம் சாட்டுகிறார். பிற்காலத்தில் ரீதியை ஆன்மா என ஏற்காதவர்களும் பாட்டிற்கு ஆன்மா உண்டென்ற அடிப்படைக் கொள்கையை மறுக்கவில்லை. மாறாகத் தத்தமது கோட்பாடே பாட்டிற்கு உயிராகும் என்று வாதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ரீதி : விளக்கம்

நெறி அல்லது ரீதி என்பது என்ன? வாமனர் ரீதியை 'வினிஷ்ட பத-ரசனா' (சொற்களின் குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு முறைகள்) என விளக்கினார். மேலும் குறிப்பிட்ட சில குணங்கள் வெவ்வேறு முறையில் அமைவதிலேயே இவ்வொழுங்கு முறை காணப்படுகிறது. வாமனர் வைதருப்பி, கௌடி, பாஞ்சாலி என மூன்று நெறிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றுள் வைதருப்பி பத்துக் குணங்களும் அமைந்ததாகும். கௌடி ஓஜம், காந்தி என்ற இரண்டு குணங்களைக் கொண்டது. பாஞ்சாலி மாதுரியமும் சௌகுமாரியமும் என இரண்டினைப் பெற்று விளங்குவது. இப்பெயர்கள் முறையே விதர்ப்ப, கௌட, பாஞ்சால நாட்டவர்களால் பின்பற்றப்பட்டதால் தோன்றியன என்பர். பாட்டின் சொற்பொருள் இனிமையே 'குணம்' என்பர் சிலர். இவை முருகியலுணர்ச்சியால் தோன்றுவன என்பர், வேறுசிலர்.

குணமும் ரீதியும்

பாட்டு ஒரு சித்திரம் போன்றது. அச்சித்திரத்தின் வரை கோடுகள் போல்வன குணங்கள் எனவும் அதில் தீட்டப்படும் வண்ணம் போன்றன அணிகள் என்றும், வாமனர் விளக்குகிறார். எனவே, ஓவியத்தை உருவாக்கும் வரைகோடுகள் போல அடிப்படையான குணங்களே இன்றியமையாதன. வண்ணங்கள் இவ்வியற்கை அழகை மேலும் மிகுவிக்கவே பயன்படும். சிலர் மூன்று குணங்களையே ஏற்பர். அவை மாதுரியம் - இனிமை; பிரசாதம் - தெளிவுடைமை; ஓஜம் - செறிவுடைமை என்பன. பாமகர் இக்கருத்துடையவர்; ஆனந்தவர்த்தனர் போன்றவர்கள் இக்கருத்தைப் போற்றினர்.

பரதமுனிவர் பத்துக் குணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓஜம், பிரசாதம், சிலேஷம், சமதை, சமாதி, மாதுரியம்.

5. தொனிக் கோட்பாடு

வடமொழியிலும் பெரும்புகழ் பெற்ற கோட்பாடு என இதனைக் கூறலாம். கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் ஆனந்தவர்த்தனர் 'தொனியாலோகம்'¹ என்ற 'தொனி விளக்கு' நூலை எழுதி அதற்கு உரையும் தாமே எழுதினார். சிலர் இவ்வரையை எழுதியவரே ஆனந்தவர்த்தனர் எனவும் மூலநூலாகிய காரிகை பிறிதொருவரால் எழுதப்பட்டதென்றும் கூறுவர். எங்ஙன மாயினும் இன்று ஆனந்தவர்த்தனரையே 'தொனியாசாரியர்' என்று போற்றுகின்றனர். இந்நூல் தோன்றிய நாள் தொட்டு இக் கோட்பாட்டை ஆதரிப்பாரும் எதிர்ப்பாருமாகப் பலர் எழுத லாயினர். இந்த அறிவுப் போரினை, ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தவர், கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அபிநவகுப்தரே ஆவார். இரசத்தையும் தொனியையும் இணைத்து 'லோசனம்' அதாவது 'கண்' என்ற பெயரால் இவர் தந்த விளக்கம்,² தொனிக் கோட்பாட்டின் சீரிய வடிவைத் தெளிவாகக் காட்டி அதன் பிறகு எவ்வித ஐயத்திற்கும் இடமின்றி நிலைநாட்டியது.

வடஇந்திய இலக்கியவுலகம் இத் தொனிவிளக்கால் இருண்ட நிலையினின்றும் ஒளிபெற்றது. இதன் சிறப்பால், வடமொழி இலக்கியத் திறனாய்வில் தொனிக்கு முற்பட்ட காலம் என்றும் தொனிக்குப் பிற்பட்ட காலம் என்றும் குறிப்பிடும் வழக்காரும் தோன்றிற்று. தொனிக்கோட்பாடு கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் வரையறைப்படுத்தப்பட்டது; எனினும் இக் கோட்பாடு வால்மீகி முனிவர், காளிதாசர் போன்ற உலகக் கவிஞர்களால் முன்பே ஆளப்பட்டுள்ளது. எக் கோட்பாடும் அது தோன்றிய காலத்திலிருந்துதான் நடை முறைக்கு வருகிறது என்பதில்லை. முன்னிருந்தே இலக்கியப் பண்புகளாக உருவாகி வருகின்றவற்றிற்குப் பின்பு கொள்கை வடிவங்கள் கொடுத்து விளக்கப்படுகின்றன. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உத்பாதரும் வாமனரும் இரண்டாம் பொருள் - அல்லது

1 தொனி - ஆலோகம் என்பது விளக்கு.

2 வடமொழியில் இவ்வாறு உரைக்கும் பெயரிடும் வழக்கம் உண்டு.

கவிதையின் உட்பொருள் பற்றிச் சுட்டிச் சென்றுள்ளனர். தமக்கு முன்பே 'தொனி' பற்றிய சிந்தனை உண்டென்றும் அதை நினைவுபடுத்தவே தாம் எழுதுவதாகவும் ஆனந்தவர்த்தனர் குறிப்பிடுகிறார்.

சொல்லும் பொருளும்

'வியஞ்சனம்' எனப்படும் சொற்பொருள் அடிப்படையில் பிறப்பதுதான் 'தொனி'. அவ் வியஞ்சனம் என்பது யாது?

மனிதன் மனம் எல்லையற்றது. அவன் தான் நினைப்பதை எல்லாம் சொற்களால் உணர்த்திவிட முடியாது. எனவே, தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தப் பல்வேறு திறன்களை அவன் கையாள்கிறான். அவற்றுள் சிறப்புமிக்க ஒன்று: சிலவற்றைச் சொல்லிச் சிலவற்றை வெளிப்படச் சொல்லாமல் மறைப்பது; இங்ஙனம் மறைப்பதன் மூலமாகக் குறிப்புப் பொருளை வெளிப்படுத்துவது. இம்முறை உட்கருத்தைக் கூறவும் அழுத்தம் பெறக் கூறவும் பெரிதும் பயன்படும். ஆட்டோ ஜெசுபர்சன் குறிப்பிடுவதுபோல் பேச்சில் மூன்று நிலைகள் உண்டு என்பர் : 1) வெளியிடல் (Expression) 2) மறைத்தல் (Suppression), 3) கருத்தைப் பதித்தல் அல்லது விளைவித்தல் (Impression). சொல்ல வந்ததை மறைப்பதன் மூலமாக உட்கருத்தை குறிப்புப் பொருளை விளைவிப்பது மேனாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வில் 'குறிப்புப்பொருள்' (Suggestion) எனப்படும். தொனி என்பது இங்ஙனம் அமைவதேயாகும்.

சொல்லாற்றலும் சொற்பொருளும் என இரண்டு உள. இவ்வகையில் ஒரு சொல்லுக்கு மூன்று பொருளுண்டு என்பர் 1) அபிதாசக்தி - அடிப்படைப் பொருள். முதற்பொருள் குறியீடு என்றும் கூறலாம். மரம், இலை, பூ என்றாற் போல்வன 2) இலட்சணா சக்தி - முதற்பொருளின் உதவியால் பெறப்படும் இரண்டாம் பொருள். தமிழில் இலக்கணை, ஆகுபெயர் போன்றன. 'என் குடிசை கங்கையில் இருக்கிறது' என்றால் அக்குடிசை கங்கைக் கரையில் இருக்கிறதென்பதை நாம் உணர்கிறோம்; சுற்றுப்புறக் குளிர்ச்சியும் புனிதத் தன்மையும் இத்தொடரால் உணர்த்தப்படுகின்றன. கங்கையாற்றின் நடுவில் எவ்வாறு குடிசை இருக்கமுடியும்? இங்ஙனம் சொல்லும் பொருளும் முற்கூறிய முதற்பொருளில் போல இணையாமல் முரண்பாடு கண்டால், இந்த இரண்டாவது பொருள் கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.